

SPAJDERVIK

Z A P I S I

MULGARATOVA SRDŽBA
KNJIGA PETA

Toni Diterlici i Heli Blek

ALNARI

Za moju baku, Melvinu,
koja mi je rekla da bi trebalo da napišem
baš ovakvu knjigu, i kojoj sam odgovorila
da se to nikada neće desiti

H. B.

Za Artura Rakhama,
nastavi da budeš inspiracija drugima,
kao što si bio meni

T. D.

SPISAK ILUSTRACIJA.....	8
PISMO HOLI BLEK.....	10
PISMO DECE GREJSOVIH	11
MAPA IMANJA SPAJDERVIK I OKOLINE	12

POGLAVLJE PRVO

U KOJEM je svet okrenut naglavačke	17
--	----

POGLAVLJE DRUGO

U KOJEM se vratio stari prijatelj	31
---	----

POGLAVLJE TREĆE

U KOJEM Džared saznaje ono
što nije želeo da zna..... 49

POGLAVLJE ČETVRTO

U KOJEM sve nestaje u plamenu..... 69

POGLAVLJE PETO

U KOJEM se susreću sa zmajevima 87

POGLAVLJE ŠESTO

U KOJEM nastaje pakao..... 111

EPILOG

U KOJEM se priča o deci
Grejsovih privodi kraju..... 135

O TONIJU DITERLICIJU
I HOLI BLEK..... 154

<i>Na kapiji imanja Spajdervik.....</i>	<i>16</i>
<i>„Za sve sam ja kriv, za sve sam ja kriv!“</i>	<i>21</i>
<i>„Sve je uništeno!“</i>	<i>25</i>
<i>„Prekinite da buljite, pužoglavci!“</i>	<i>30</i>
<i>„Žao mi je, slatkiši!“</i>	<i>34</i>
<i>„Umaći će!“</i>	<i>39</i>
<i>„Knjiga je kod mene, malenog stvora“</i>	<i>48</i>
<i>Čovek u sakou od tvida</i>	<i>56</i>
<i>„Vrlo loš znak.“</i>	<i>64</i>
<i>„Sada je na tebe red da veruješ nama!“</i>	<i>66</i>

<i>„Uhvatio sam ljudska bića!“</i>	68
<i>„Hoćeš reći da si ti uhvatio oboje?“</i>	72
<i>„Mičite se od njega!“</i>	83
<i>Bila je to ogromna građevina.</i>	86
<i>Zmaj se uvijao oko Bajrona.</i>	93
<i>Pokretni most bio je spušten.</i>	100
<i>Činilo se da je nemoguće popeti se uza stepenice.</i>	107
<i>Šta ti radiš ovde?</i>	110
<i>Ti nisi on!</i>	119
<i>„Zašto radiš sve ovo?“</i>	123
<i>„Sve ovo vreme nisam imala pojma!“</i>	134
<i>Odlično obavljen posao.</i>	148

Dragi čitaоче,

Tokom godina koje smo Toni i ja proveli kao prijatelji, oboje smo bili opčinjeni vilama i vilinskim svetom. Međutim, uopšte nismo shvatali značaj te veze, niti to kako ona može biti iskušana.

Jednog dana, Toni i ja — zajedno sa nekoliko drugih pisaca — potpisivali smo svoje knjige u jednoj velikoj knjižari. Kada se potpisivanje završilo, mi smo se zadržali kako bismo pomogli da se knjige slože i kako bismo malo čavrljali, sve dok nam jedan prodavac nije prišao. Rekao je da je ostavljeno jedno pismo upućeno nama. Kada sam upitala kome od nas, iznenadili smo se njegovim odgovorom.

„Obama“, rekao je.

Pismo je identično onome koje ćete videti na stranici koja sledi. Toni je veoma dugo samo piljio u fotokopiju koja je stigla uz njega. A onda, prigušenim glasom, zapitao šta je sa ostatkom rukopisa. Mi smo brzo ispisali list hartije, ugurali ga u kovertu u kojoj je pismo stiglo do nas, i zamolili prodavca da je dostavi malim Grejsovima.

Nedugo zatim, na kućnu adresu stigao mi je jedan paket, povezan crvenom trakom. Nekoliko dana nakon toga, troje dece je pozvonilo i ispričalo mi ovu priču.

Teško je opisati ono što se nakon toga odigralo. Toni i ja smo uronili u svet u koji nikada nismo u potpunosti verovali. Sada shvatamo da su vile daleko više od priča za malu decu. Svuda oko nas postoji jedan nevidljivi svet. Nadamo se da ćeš ti, dragi čitaоче, otvoriti svoje oči i ugledati ga.

Holi Blek

Draga gospođo Blek i gospodine Diterlici:

Znam da malo ljudi veruje u vile, ali ja u njih verujem – i mislim da to važi i za vas. Nakon što sam pročitala vaše knjige, ispričala sam braći za vas, pa smo odlučili da vam napišemo ovo pismo. Mi znamo da vile postoje. Zapravo, znamo prilično toga o njima.

Stranica priložena ovome pismu jeste fotokopija jedne stare knjige koju smo pronašli na tavanu. Fotokopija nije najbolja, jer nam je kopir-mašina zadavala muka. Knjiga govori o tome kako ljudi da prepoznaju vile i zaštite se od njih. Možete li, molim vas, ovu knjigu proslediti vašem izdavaču? Ako možete, molim vas ubacite pismo u ovu kovertu i ostavite je u radnji. Snaći ćemo se već nekako u vezi s tim kako da vam pošaljemo knjigu. Suviše je opasno činiti to putem obične pošte.

Mi jedino želimo da ljudi saznaju za ovo. Stvari koje su se nama dogodile mogle bi svakome da se dese.

S poštovanjem,

Melori, Džared i Sajmon Grejs

*Mulgaratov
dvorac*

Ulica mrtvog drveća

*Mesto na kom
se nalazi Nodič*

Smrtonosni drum

*Mesto gde je
zatočen Artur
Spajdervik*

Ljudi

Groblje
patuljaka

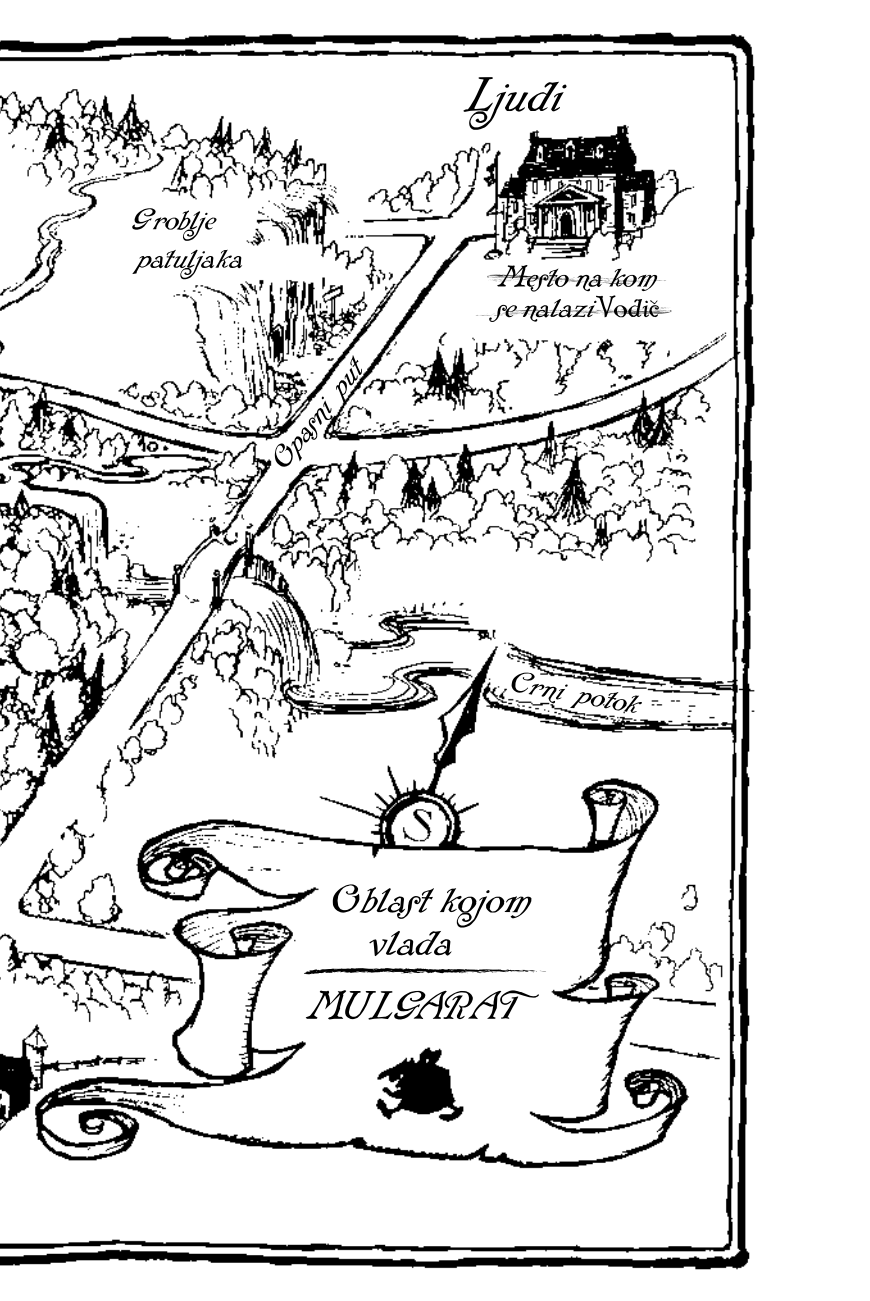
Mesto na kom
se nalazi Vodič

Opasni put

Crni potok

Oblast kojom
vlada

MULGARAT

Zmaj se uvijao oko Bajrona.

SPALDERVIK
ZAPISI

Na kapiji imanja Spajdervik

Poglavlje prvo

U KOJEM je svet okrenut naglavačke

Bleda svetlost sunca koje je tek izašlo učinila je da jutarnja rosa na travi zasija, dok su Džared, Melori i Sajmon krupnim koracima grabili drumom. Bili su izmoreni, ali ih je potreba za kućom terala napred. Melori je drhtala u svojoj tankoj beloj haljini i stezala mač tako čvrsto da su joj zglavci na prstima pobeleli. Pored nje, Sajmon je nehajno koračao, šutirajući komadiće asfalta koji bi mu se našli na putu. I Džared je bio tih. Svaki put kada bi sklopio oči, čak i na

sekund, video bi jedino goblina – stotine goblina i Mulgarata koji ih je predvodio.

Džared je pokušao da skrene misli s Mulgarata tako što će isplanirati šta da kaže majci kada konačno budu stigli kući. Biće neverovatno ljuta na sve troje jer nisu bili kod kuće čitave noći, i još više besna na njega zbog onoga što se desilo sa nožem. Ali sada bi sve mogao da objasni. Zamisljao je šta bi se desilo kada bi joj ispričao o ogru koji menja oblik, o tome kako su spasli Melori od patuljaka, i o tome kako su nadmudrili vilovnjake. Majka bi bacila pogled na mač i morala bi da im poveruje. A zatim bi sve oprostila Džaredu.

Oštar zvuk, poput piska čajnika u kom ključa voda, učinio je da se dečak vrati u stvarnost. Bili su na kapiji imanja Spajdervik. Na Džaredov užas, smeće, papiri, perje i polomljeni nameštaj bili su razbacani svuda po travnjaku.

„Šta je ovo?“ uzdahnula je Melori.

Začuo se krik. Džared je pogledao uvis i video kako Sajmonov grifon juri neko malo stvorenje po krovu, kotrljajući kamenčiće koji su se na njemu nalazili. Perje je letelo naokolo, lagano se spuštajući na crep.

„Bajrone!“ Sajmon je uzviknuo, ali grifon ili nije čuo dozivanje, ili nije obraćao pažnju na njega. Sajmon se okrenuo ka Džaredu i rekao uzbuđeno: „Ne bi trebalo da je tamo. Krilo mu je i dalje povređeno.“

„Šta to juri?“ upitala je Melori, škiljeći.

„Goblina, mislim“, odgovorio je Džared polako. Sećanje na zube i kandže crvene od krvi probudilo je u njemu stravičnu jezu.

„Mama!“ Melori je uzdahnula i počela da trči ka kući.

Džared i Sajmon pojurili su za njom. Izbliza, mogli su da vide da su prozori na starom zdanju bili polupani i da su ulazna vrata visila samo na jednoj šarki.

Utrčali su unutra, prošavši kroz predsoblje i gazeći po razbacanim ključevima i pocepanim kaputima. U kuhinji, voda je tekla iz slavine i prelivala se iz sudopere pune slomljenih tanjira, preko kuhinjskih elemenata pa sve do poda, gde se hrana iz otvorenog zamrzivača otapala u barici. Zidovi su bili sporadično probijeni i gipsana prašina, pomešana sa prosutim brašnom i žitaricama, prekrivala je šporet.

Trpezarijski sto još je bio na svom mestu, ali nekoliko stolica bilo je prevrnuto, a tapecirung na njima pocepan. Jedna od slika njihovog čukunujaka bila je prerezana i njen ram polomljen, premda je još uvek visila na zidu.

U dnevnoj sobi bilo je mnogo gore: televizor je bio razbijen tako što je njihova konzola za igrice bačena na njega. Sofe su pocepane, a sunđer kojim su bile napunjene valjao se po parketu poput snega na ulici. Na ostacima brokatne hoklice sedeo je Teturavko.